

Люсі Стівенсон Юелл
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у Нідерландах.

Мері відкрила свою скарбничку, щоб подивитися на гарні камінчики. Вона брала їх один за одним у руку. Червоний, зелений, а потім чисто білий.

Бабуся постукала у двері спальні. “Готова йти?”
“Так!” Мері обережно поклала камінчики назад у свою скарбничку.

Бабуся мала відвезти Мері до бібліотеки. Але не просто, щоб подивитися на книги. Там була виставка особливих каменів! Мері дуже раділа.

Коли їхній автобус під'їхав до бібліотеки, Мері і бабуся зайшли всередину. Вони побачили багато столів з прекрасними каміннями. Деякі були блискучими і гладенькими. А деякі мали цікаві форми.

“Подивись на цей!” — бабуся показала на великий кристал. З нього стирчали маленькі блакитні колючки.

На іншому столі було багато маленьких круглих камінчиків. Мері розглядали їхні різні

кольори. Наприкінці вона побачила фіолетовий камінчик: маленький; блискучий і гладенький.

“У мене нема ще фіолетового камінчика”, — подумала Мері. Він би став чудовим доповненням до її колекції.

Мері озирнулася навколо. Бабуся розглядала каміння на іншому столі. Нікого не було поруч. І ніхто не буде шукати цей маленький камінчик, чи не так?

Мері взяла камінчик і поклала його собі в кишеню.

Того вечора, надійно сховавши фіолетовий камінчик у свою скарбничку, Мері лягла в ліжко.

“Готова читати історії?” Тато сів на ліжко і відкрив журнал “Друзь”.

Мері загорнулася у свою ковдру і слухала. Історія була про хлопчика, який покався після того, як зробив неправильний вибір.

Коли тато читав, Мері відчула, як її живіт скрутило. Вона лягла на бік і занурилася обличчям у подушку. Вона не почувалася добре. І вона не могла припинити думати про фіолетовий камінчик.

Тато закінчив читати історію. “У тебе все гаразд?”

Мері не знала, що їй робити. Якщо вона скаже татові, то він може розсердитися на неї.

Але, можливо, він знає, як допомогти.

Повільно Мері зішла з ліжка і витягла фіолетовий камінчик із скарбнички. “Я взяла це сьогодні з бібліотеки, — з очей Мері потекли сльози. — Мені дуже шкода”.

Тато міцно обійняв її. “Ніколи не бійся казати мені правду. Я пишаюся тобою, що ти мала сміливість бути чесною”.

Живіт Мері вже не болів. Тато не сердився!

“І завдяки Ісусу ми можемо покаятися. Саме як в історії, — сказав він. — Чому б нам не повернути камінь назад в бібліотеку?”

Блискучий фіолетовий камінчик

Якщо вона скаже правду,
чи розсердиться він на неї?

